

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 15 juli 2021 *

”Överklagande – Bankunion – Den gemensamma resolutionsmekanismen (SRM) – Den gemensamma resolutionsfonden (SRF) – Beräkning av förhandsbidragen för år 2017 – Bestyrkande av ett beslut från den gemensamma resolutionsnämnden (SRB) – Motiveringsskyldighet – Konfidentiella uppgifter – Lagenligheten av delegerad förordning (EU) 2015/63”

I de förenade målen C-584/20 P och C-621/20 P,

angående två överklaganden enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 6 respektive den 20 november 2020,

Europeiska kommissionen, företrädd av D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, V. Di Bucci och A. Steiblyté, samtliga i egenskap av ombud,

sökande i mål C-584/20 P,

med stöd av

Konungariket Spanien, företrädd av J. Rodríguez de la Rúa Puig, i egenskap av ombud,

intervenient i andra instans,

i vilket de andra parterna är:

Landesbank Baden-Württemberg, Stuttgart (Tyskland), företrädd av H. Berger och M. Weber, Rechtsanwältin,

sökande i första instans

med stöd av

Fédération bancaire française, Paris (Frankrike), företrädd av A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi och M. Dalon, avocats,

intervenient i andra instans,

* Rättegångsspråk: tyska.

Gemensamma resolutionsnämnden (SRB), företrädd av K.-P. Wojcik, P.A. Messina, J. Kerlin och H. Ehlers, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av H.-G. Kamann och P. Gey, Rechtsanwälte, samt F. Louis, avocat,

svarande i första instans

och

Gemensamma resolutionsnämnden (SRB), företrädd av K.-P. Wojcik, P.A. Messina, J. Kerlin och H. Ehlers, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av H.-G. Kamann och P. Gey, Rechtsanwälte, samt F. Louis, avocat,

sökande i mål C-621/20 P,

med stöd av

Konungariket Spanien, företrätt av J. Rodríguez de la Rúa Puig, i egenskap av ombud,

intervenient i andra instans,

i vilket de andra parterna är:

Landesbank Baden-Württemberg, Stuttgart (Tyskland), företrädd av H. Berger och M. Weber, Rechtsanwälte,

sökande i första instans

med stöd av

Fédération bancaire française, Paris (Frankrike), företrädd av A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi och M. Dalon, avocats,

intervenient i andra instans,

Europeiska kommissionen, företrädd av D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, V. Di Bucci och A. Steiblyté, samtliga i egenskap av ombud,

intervenient i första instans

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts, vice ordföranden R. Silva de Lapuerta, avdelningsordförandena J.-C. Bonichot, M. Vilaras, E. Regan, M. Ilešič, L. Bay Larsen (referent), A. Kumin och N. Wahl samt domarna T. von Danwitz, M. Safjan, C. Lycourgos, I. Jarukaitis, N. Jääskinen och I. Ziemele,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitiesekreterare: enhetschefen D. Dittert,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 23 mars 2021,

och efter att den 27 april 2021 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Europeiska kommissionen och den gemensamma resolutionsnämnden (SRB) har i sina respektive överklaganden yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 23 september 2020, Landesbank Baden-Württemberg/SRB (T-411/17, EU:T:2020:435) (nedan kallad den överklagade domen), i vilken tribunalen ogiltigförklarade SRB:s beslut av den 11 april 2017, i verkställande session, angående beräkningen av förhandsbidragen för år 2017 till den gemensamma resolutionsfonden (SRB/ES/SRF/2017/05) (nedan kallat det omtvistade beslutet) i den del det rörde Landesbank Baden-Württemberg.

Tillämpliga bestämmelser

Direktiv 2014/59/EU

- 2 Skälen 105–107 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 2014, s. 190) har följande lydelse:

”(105) I princip bör bidrag insamlas från finanssektorn före och oberoende av en eventuell resolutionsinsats. Om sådan förhandsfinansiering inte räcker till för att täcka de förluster eller kostnader som tillämpningen av finansieringsordningarna ger upphov till, bör ytterligare bidrag insamlas för att bära den ytterligare kostnaden eller förlusten.

(106) För att uppnå en kritisk massa och undvika procykliska effekter som skulle uppstå om finansieringsordningar enbart byggde på bidrag i efterhand i en systemkris, är det absolut nödvändigt att de på förhand tillgängliga finansiella medlen i de nationella finansieringsordningarna som minimum uppgår till en viss lägsta målnivå.

(107) För att säkerställa en rättvis beräkning av bidragen och ge incitament att driva verksamhet enligt en mindre riskfylld modell, bör bidrag till nationella finansieringsordningar spegla den grad av kredit-, likviditets- och marknadsrisk som instituten har tagit på sig.”

- 3 I artikel 102.1 i direktivet preciseras följande:

”Senast den 31 december 2024 ska medlemsstaterna säkerställa att de finansiella tillgångarna för deras finansieringsarrangemang uppgår till minst 1 % av alla garanterade insättningar i auktoriserade institut inom deras territorium. Medlemsstaterna får fastställa målnivåer som är högre än det beloppet.”

4 I artikel 103 i detta direktiv anges följande:

”1. För att kunna uppnå den målnivå som anges i artikel 102 ska medlemsstaterna säkerställa att bidrag samlas in minst en gång per år från institut som är auktoriserade på deras territorium, inbegripet unionsfilialer.

2. Bidraget från varje institut ska vara proportionellt mot dess skulder (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar när de gäller de sammanlagda skulderna (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar för alla auktoriserade institut inom medlemsstatens territorium.

De bidragen ska justeras i förhållande till institutens riskprofil, i enlighet med det kriterium som antas enligt punkt 7.

...

7. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 115 för att specificera begreppet bidragsjusteringar i förhållande till institutens riskprofil enligt vad som avses i punkt 2 i den här artikeln med hänsyn till följande:

- a) Institutets riskexponering, bland annat omfattningen av dess handel, dess exponeringar utanför balansräkningen och dess skuldsättningsnivå.
- b) Stabiliteten och variationen i företagets finansieringskällor och obelastade och höglikvida tillgångar.
- c) Institutets finansiella situation.
- d) Sannolikheten för att en ordnad resolution av institutet inleds.
- e) Omfattningen av tidigare extraordinärt offentligt finansiellt stöd till institutet.
- f) Komplexiteten i institutets struktur och möjligheten till dess resolution.
- g) Institutets betydelse för stabiliteten i det finansiella systemet eller ekonomin i en eller flera av unionens medlemsstater.
- h) Att institutet ingår i ett institutionellt skyddssystem.”

Förordning (EU) nr 806/2014

5 I skäl 41 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 2014, s. 1) anges följande:

”Mot bakgrund av nämndens uppdrag och resolutionsmålen, till vilket även hör skyddet av offentliga medel, bör den gemensamma resolutionsmekanismens [(MRU:s)] verksamhet finansieras av de institut som är etablerade i de deltagande medlemsstaterna.”

6 I artikel 69.1 i denna förordning föreskrivs följande:

”Vid utgången av en inledande period på åtta år räknat från och med den 1 januari 2016 ... ska de disponibla finansiella medlen i [den gemensamma resolutionsfonden (SRF)] uppgå till minst 1 % av alla garanterade insättningar i alla institut auktoriserade i alla deltagande medlemsstater.”

7 I artikel 70.1 och 70.2 i denna förordning föreskrivs följande:

”1. De enskilda bidragen från varje institut ska samlas in minst en gång per år och ska beräknas i proportion till beloppet av samma instituts skulder (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar, som andel av de sammanlagda skulderna (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar från alla institut auktoriserade på de deltagande medlemsstaternas territorier.

2. Nämnden ska varje år, efter att ha hört [Europeiska centralbanken (ECB)] eller den nationella behöriga myndigheten, och i nära samarbete med de nationella resolutionsmyndigheterna, beräkna de enskilda bidragen för att säkerställa att de bidrag som ska betalas in av alla institut auktoriserade på alla de deltagande medlemsstaternas territorier inte överstiger 12,5 % av målnivån.

Varje år ska beräkningen av de enskilda institutens bidrag baseras på

- a) ett fast bidrag, som ska vara proportionellt mot beloppet för ett instituts skulder, exklusive kapitalbas och garanterade insättningar, i förhållande till de totala skulderna, exklusive kapitalbas och garanterade insättningar, för alla institut auktoriserade på de deltagande medlemsstaternas territorier, och
- b) ett riskjusterat bidrag, som ska baseras på de kriterier som fastställs i artikel 103.7 i direktiv [2014/59], med beaktande av proportionalitetsprincipen, utan att skapa snedvridningar mellan bankstrukturerna i medlemsstaterna.

Förhållandet mellan det fasta bidraget och det riskjusterade bidraget ska beakta en balanserad fördelning av bidragen mellan olika typer av banker.

...”

8 Artikel 88.1 i förordningen har följande lydelse:

”Nämndens ledamöter, vice ordföranden, ... nämndens personal och personal som utbyts med eller utstationeras av de deltagande medlemsstaterna och som utför resolutionsuppdrag ska omfattas av kravet på tystnadsplikt enligt artikel 339 [FEUF] och tillämpliga bestämmelser i unionsrätten, också efter det att deras uppdrag har upphört. De ska framför allt förbjudas att röja konfidentiella uppgifter som erhålls i tjänsten eller från en behörig myndighet eller en resolutionsmyndighet i samband med tjänsteutövning enligt denna förordning, till personer eller myndigheter, såvida det inte sker inom ramen för utövandet av deras uppgifter enligt denna förordning, eller i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av de enheter som avses i artikel 2 eller med uttryckligt och förhandsgodkänt tillstånd från myndigheten eller den enhet som tillhandahöll de uppgifterna.

Information som omfattas av tystnadsplikt får inte lämnas ut till annan offentlig eller privat enhet, utom när så krävs i samband med rättsliga förfaranden.”

Delegerad förordning (EU) 2015/63

- 9 Artikel 4 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/63 av den 21 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU avseende förhandsbidrag till finansieringsarrangemang för resolution (EUT L 11, 2015, s. 44) har följande lydelse:

”1. Resolutionsmyndigheterna ska, på grundval av de uppgifter som instituten lämnar ..., fastställa de årliga bidrag som ska betalas av varje institut i förhållande till dess riskprofil, genom att tillämpa den metodik som anges i detta avsnitt.

2. Resolutionsmyndigheten ska fastställa det årliga bidrag som avses i punkt 1 på grundval av den årliga målnivån för finansieringsarrangemanget för resolution, med beaktande av den målnivå som enligt artikel 102.1 i direktiv [2014/59], ska uppnås senast den 31 december 2024 och utifrån det genomsnittliga beloppet av garanterade insättningar under föregående år, beräknat kvartalsvis, för samtliga institut som auktoriserats på dess territorium.”

- 10 I artikel 5 i den delegerade förordningen anges vilka principer som gäller för riskjustering av det grundläggande årliga bidraget.
- 11 I artikel 6 i den delegerade förordningen fastställs riskpelare och riskindikatorer, vars relativa viktning fastställs i artikel 7 i samma delegerade förordning.
- 12 I artikel 9 i delegerad förordning 2015/63 föreskrivs följande:

”1. Resolutionsmyndigheten ska fastställa multiplikatorn för ytterligare riskjustering för varje institut genom att kombinera de riskindikatorer som avses i artikel 6 i enlighet med den formel och de förfaranden som anges i bilaga I.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 10 ska resolutionsmyndigheten för varje bidragsperiod fastställa det årliga bidrag som ska betalas av varje institut genom att multiplicera det grundläggande årliga bidraget med multiplikatorn för ytterligare riskjustering i enlighet med den formel och de förfaranden som anges i bilaga I.

3. Multiplikatorn för riskjustering ska variera mellan 0,8 och 1,5.”

- 13 I artikel 13.1 i den delegerade förordningen föreskrivs följande:
- ”Resolutionsmyndigheten ska meddela varje institut som avses i artikel 2 sitt beslut om fastställande av det institutets årliga bidrag senast den 1 maj varje år.”
- 14 Bilaga I till den delegerade förordningen har rubriken ”Förfarande för beräkning av institutens årliga bidrag” och anger de steg som ska följas av SRB vid beräkningen av förhandsbidragen till SRF.

Bakgrund till tvisten

- 15 Genom det omtvistade beslutet fastställde SRB de belopp som skulle erläggas som förhandsbidrag till SRF för år 2017, däribland det bidragsbelopp som Landesbank Baden-Württemberg, ett kreditinstitut etablerat i Tyskland, skulle betala.

- 16 Genom ett meddelande om uppbörd av den 21 april 2017, som Landesbank Baden-Württemberg mottog den 24 april 2017, underrättade Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierung (Federala myndigheten för stabilisering av finansmarknaderna, Tyskland) Landesbank Baden-Württemberg om att SRB hade fastställt bankens förhandsbidrag till SRF för år 2017 och angav det belopp som skulle betalas till Restruktureringsfonds (Omstruktureringsfonden, Tyskland). Två handlingar bifogades meddelandet om uppbörd, nämligen en tysk version av det omtvistade beslutet, utan den bilaga som nämns i denna, och en handling rubricerad "Detaljer angående (den riskjusterade) beräkningen: Förhandsbidrag till [SRF] för år 2017" (nedan kallad den harmoniserade bilagan).

Talan vid tribunalen och den överklagade domen

- 17 Landesbank Baden-Württemberg väckte talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 30 juni 2017.
- 18 Banken åberopade sex grunder till stöd för sin talan. Den första grunden avsåg åsidosättande av artikel 296 FEUF och artikel 41 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) på grund av otillräcklig motivering av det omtvistade beslutet. Den andra grunden avsåg åsidosättande av artikel 41 i stadgan på grund av att Landesbank Baden-Württemberg inte hade getts tillfälle att yttra sig. Den tredje grunden avsåg åsidosättande av artikel 47 i stadgan på grund av att detta beslut inte gick att kontrollera. Den fjärde grunden avsåg åsidosättande av ett antal bestämmelser i sekundärrätten och av artiklarna 16 och 20 i stadgan på grund av tillämpningen av multiplikatorn för indikatorn "institutionellt skyddssystem". Den femte grunden avsåg åsidosättande av artikel 16 i stadgan och proportionalitetsprincipen på grund av tillämpningen av multiplikatorn för riskjustering. Som sjätte grund gjordes gällande att artiklarna 4–7 och 9 i delegerad förordning 2015/63 och bilaga I till denna förordning var rättsstridiga.
- 19 Genom beslut av den 13 november 2017 tilläts kommissionen intervensera till stöd för SRB:s yrkanden.
- 20 Genom en åtgärd för processledning och tre beslut om åtgärder för bevisupptagning förelade tribunalen SRB att inkomma med olika uppgifter och handlingar, däribland en fullständig kopia av originalet av det omtvistade beslutet jämte dess bilaga.
- 21 Genom den överklagade domen ogiltigförklarade tribunalen det omtvistade beslutet, i den del det avsåg Landesbank Baden-Württemberg, samt beslutade att verkningarna av detta beslut skulle bestå under sex månader från den dag då domen vann laga kraft.
- 22 Tribunalen prövade först ex officio en grund avseende avsaknad av bestyrkande av det omtvistade beslutet.
- 23 Tribunalen påpekade, i punkterna 46 och 47 i den överklagade domen, att även om SRB hade gett in en kopia av den undertecknade versionen av det dokument som innehöll det omtvistade beslutet och en kopia av ett ärendblad i akten, hade SRB inte lagt fram något bevis för att bilagan till detta beslut, som utgjorde en väsentlig del av nämnda beslut, hade bestyrkts. Tribunalen underströk särskilt, i punkt 51 i den överklagade domen, att SRB inte hade visat att denna bilaga hade undertecknats elektroniskt.

- 24 I punkt 52 i den överklagade domen angav tribunalen att det argument som SRB hade anfört vid förhandlingen, att nämnda bilaga fanns tillgänglig i ett dokumentsystem kallat "Advanced Records System" (nedan kallat ARES-systemet) vid tidpunkten för undertecknandet av ärendebladet, inte hade framförts tidigare och därför inte kunde tas upp till prövning och i vart fall inte var underbyggt. I punkt 53 i den överklagade domen påpekade tribunalen således att det ärendeblad som SRB hade gett in inte innehöll någon uppgift som styrkte detta argument eller som gjorde det möjligt att fastställa att det fanns ett oupplösligt samband mellan detta ärendeblad och en handling i ARES-systemet som motsvarade bilagan till det omtvistade beslutet.
- 25 Tribunalen fann följaktligen, i punkt 55 i den överklagade domen, att kravet på bestyrkande av det omtvistade beslutet inte var uppfyllt.
- 26 Tribunalen ansåg därefter att det av processekonomiska skäl var lämpligt att pröva den första, den tredje och den sjätte grund som Landesbank Baden-Württemberg hade åberopat och fann att talan skulle bifallas på dessa grunder.
- 27 Tribunalen prövade därvid för det första huruvida motiveringsskyldigheten och rätten till ett effektivt domstolsskydd hade iakttagits.
- 28 I punkterna 95–98 i den överklagade domen konstaterade tribunalen att det omtvistade beslutet nästan inte innehöll några uppgifter som kunde användas för att beräkna Landesbank Baden-Württemberg förhandsbidrag till SRF för år 2017 och att även om det i den harmoniserade bilagan angavs andra beräkningsuppgifter, innehöll det inte tillräckliga uppgifter för att det skulle kunna kontrolleras huruvida förhandsbidraget var korrekt. Tribunalen fann särskilt att denna handling inte innehöll någon uppgift om de övriga banker som berördes av denna beräkning, trots att beräkningen av nämnda bidrag, med tillämpning av bland annat artiklarna 4–7 och 9 i delegerad förordning 2015/63, förutsatte att Landesbank Baden-Württembergs skulder skulle sättas i proportion till de övriga bankernas sammanlagda skulder samt att det gjordes en bedömning av klagandens riskprofil i förhållande till de övriga bankernas riskprofiler.
- 29 Tribunalen framhöll dessutom, i punkterna 100 och 102 i den överklagade domen, att med hänsyn till att de uppgifter som beaktades vid beräkningen av Landesbank Baden-Württembergs förhandsbidrag till SRF för år 2017 var konfidentiella, var beräkningsmetoden i sig icke-transparent och undergrävde klagandens möjlighet att på ett ändamålsenligt sätt väcka talan mot det omtvistade beslutet. Tribunalen fann följaktligen, i punkt 109 i den överklagade domen, att den motivering som lämnats till Landesbank Baden-Württemberg innebar att denna försattes i en situation där den inte kunde veta om bidragsbeloppet hade beräknats på ett korrekt sätt eller om den borde väcka talan angående detta vid unionsdomstolarna.
- 30 Tribunalen drog härav, i punkt 110 i den överklagade domen, slutsatsen att SRB hade åsidosatt motiveringsskyldigheten.
- 31 Tribunalen konstaterade för det andra, i punkt 127 i den överklagade domen, att dess möjlighet att förelägga SRB att inkomma med uppgifter för prövningen av det omtvistade beslutets lagenlighet i förevarande fall inte kunde påverka konstaterandet att motiveringsskyldigheten hade åsidosatts eller säkerställa iakttagandet av Landesbank Baden-Württembergs rätt till ett effektivt domstolsskydd.

- 32 Tribunalen prövade för det tredje den invändning om rättsstridighet som Landesbank Baden-Württemberg hade framställt.
- 33 Tribunalen fann i detta sammanhang, i punkt 129 i den överklagade domen, att bristen på transparens i metoden för beräkning av förhandsbidragen till SRF åtminstone till viss del var en följd av delegerad förordning 2015/63. Följaktligen slog tribunalen, i punkt 141 i den överklagade domen, fast att det åsidosättande av motiveringsskyldigheten som konstaterats i den domen, såvitt gäller den del av beräkningen av dessa bidrag som avser en justering i förhållande till riskprofilen, berodde på att artiklarna 4–7 och 9 i samt bilaga I till delegerad förordning 2015/63 var rättsstridiga.

Parternas yrkanden

- 34 Kommissionen har i mål C-584/20 P yrkat att domstolen ska
- upphäva den överklagade domen, och
 - förplikta Landesbank Baden-Württemberg att ersätta rättegångskostnaderna i målet om överklagande.
- 35 SRB har i mål C-621/20 P yrkat att domstolen ska
- upphäva den överklagade domen,
 - ogilla Landesbank Baden-Württembergs talan, och
 - förplikta Landesbank Baden-Württemberg att ersätta rättegångskostnaderna i första instans och i målet om överklagande.
- 36 Landesbank Baden-Württemberg har yrkat att domstolen ska
- ogilla överklagandena, och
 - förplikta kommissionen och SRB att ersätta rättegångskostnaderna.

Förfarandet vid domstolen

- 37 Kommissionen och SRB har, genom separata handlingar som gavs in till domstolens kansli i samband med att de gav in sina respektive överklaganden, ansökt om att förevarande mål ska handläggas skyndsamt i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artiklarna 133–136 i domstolens rättegångsregler, vilka är tillämpliga i mål om överklagande till följd av artikel 190.1 i rättegångsreglerna.
- 38 Kommissionen och SRB har till stöd för sina ansökningar i huvudsak gjort gällande att den överklagade domen hade betydande konsekvenser för den årliga beräkningen av förhandsbidrag till SRF, att det var nödvändigt att så fort som möjligt klargöra de bestämmelser som reglerar denna beräkning för att göra det möjligt för SRF att erhålla den finansiella kapacitet som krävs för att den ska kunna fullgöra sina uppgifter och att det, i väntan på detta klargörande, finns en risk för att ett stort antal mål kommer att anhängiggöras vid unionsdomstolarna.

- 39 Av artikel 133 i domstolens rättegångsregler framgår att domstolens ordförande, på ansökan av sökanden eller svaranden och efter att ha hört den andra parten, referenten och generaladvokaten, får besluta att ett mål ska handläggas skyndsamt och på ett sätt som avviker från nämnda rättegångsregler, när målet är av sådan beskaffenhet att det måste avgöras utan dröjsmål.
- 40 Domstolens ordförande beslutade den 4 och den 8 december 2020, efter att ha hört referenten och generaladvokaten, att bifalla kommissionens och SRB:s ansökningar.
- 41 Genom den överklagade domen ifrågasätts nämligen de förfaranden som tillämpas inom SRB för att säkerställa att beslut om fastställande av förhandsbidrag till SRF bestyrks och motiveras, samt lagenligheten av väsentliga delar av metoden för beräkning av dessa bidrag. Härav följer att det sedan domen meddelades råder betydande osäkerhet beträffande vilka förfaranden och vilken beräkningsmetod som SRB ska tillämpa för detta ändamål, trots att SRB enligt artikel 13.1 i delegerad förordning 2015/63 senast den 1 maj varje år ska meddela vart och ett av de berörda instituten om sitt beslut om fastställande av det årliga förhandsbidrag till SRF som dessa institut ska betala.
- 42 Med hänsyn till den viktiga roll som SRF spelar inom bankunionen kan en bestående osäkerhet om villkoren för dess finansiering få en betydande negativ inverkan, av systemkaraktär, på bankunionens funktionssätt och följaktligen på stabiliteten i euroområdet. Det är således viktigt att undanröja denna osäkerhet snarast möjligt, så att det inte uppkommer några hinder för förfarandet för uppbörd av de bidrag som säkerställer denna finansiering (se, analogt, beslut av domstolens ordförande av den 4 oktober 2012, Pringle, C-370/12, ej publicerat, EU:C:2012:620, punkterna 7 och 8, och av den 12 juni 2018, ECB/Lettland, C-238/18, ej publicerat, EU:C:2018:488, punkt 17).
- 43 Domstolens ordförande beslutade den 12 februari 2021, i enlighet med artikel 54.2 i domstolens rättegångsregler, att förena de aktuella målen vad gäller den muntliga delen av förfarandet och domen.
- 44 Genom beslut av domstolens ordförande av den 25 februari 2021, kommissionen/Landesbank Baden-Württemberg och SRB (C-584/20 P, ej publicerat, EU:C:2021:150), och SRB/Landesbank Baden-Württemberg (C-621/20 P, ej publicerat, EU:C:2021:151), tilläts Fédération bancaire française (Franska bankförbundet) att intervensera till stöd för Landesbank Baden-Württembergs yrkanden.
- 45 Genom beslut av domstolens ordförande av den 12 mars 2021, kommissionen och SRB/Landesbank Baden-Württemberg (C-584/20 P och C-621/20 P, ej publicerat, EU:C:2021:261), tilläts Konungariket Spanien att intervensera till stöd för kommissionens och SRB:s yrkanden.

Prövning av överklagandena

- 46 Kommissionen har åberopat fem grunder till stöd för sitt överklagande i mål C-584/20 P. Den första grunden avser dels missuppfattning av de faktiska omständigheterna, dels åsidosättande av den kontradiktoriska principen och rätten till försvar vad gäller tribunalens konstaterande att det omtvistade beslutet inte bestyrkts. Den andra–femte grunden avser felaktig rättstillämpning och

bristande motivering vad gäller frågan huruvida den av tribunalen bifallna invändningen om rättsstridighet kunde tas upp till prövning, två fel vid tolkningen av förordning nr 806/2014 samt en felaktig utvidgning av omfattningen av motiveringsskyldigheten enligt artikel 296 FEUF.

- 47 SRB har till stöd för sitt överklagande i mål C-621/20 P åberopat två grunder. Den första grunden avser ett åsidosättande av artikel 85.3 i tribunalens rättegångsregler och en missuppfattning av bevisningen samt ett åsidosättande av rätten till en rättvis rättegång, vad gäller tribunalens konstaterande att det omtvistade beslutet inte bestyrkts, medan den andra grunden avser ett åsidosättande av artikel 296 FEUF och artikel 47 i stadgan.

Den första grundens andra del i mål C-584/20 P och den första grundens tredje del i mål C-621/20 P

Parternas argument

- 48 Genom den andra delen av den första grunden för överklagandet i mål C-584/20 P och genom den tredje delen av den första grunden för överklagandet i mål C-621/20 P, vilka ska prövas först, har kommissionen och SRB, med stöd av Konungariket Spanien, gjort gällande att tribunalen har åsidosatt den kontradiktoriska principen samt SRB:s rätt till försvar och rätt till en rättvis rättegång.
- 49 De anser nämligen att SRB inte har haft möjlighet att på ett ändamålsenligt sätt ta ställning till den grund som tribunalen prövat ex officio och som avser att det inte styrkts att det omtvistade beslutet har bestyrkts.
- 50 Enligt SRB förutsätter parternas rätt att yttra sig att de kan få kännedom om de rättsliga grunder som tribunalen tar upp ex officio och att de faktiskt kan diskutera dessa grunder. SRB borde således ha getts möjlighet att sätta sig in i de frågor som väckts vid tribunalen, på lämpligt sätt och inom en lämplig tidsfrist för att på ett effektivt sätt kunna ta ställning till dessa frågor.
- 51 SRB har i detta avseende understrukt att bestyrkandet av detta beslut inte hade diskuterats under den skriftliga delen av förfarandet före förhandlingen vid tribunalen, att tribunalen inte, åtminstone inte vid förhandlingen, hade angett att den bevisning som lagts fram av SRB var otillräcklig och att tribunalen inte hade accepterat det erbjudande att ge in bevisning som SRB hade framfört vid detta tillfälle. Eftersom det normalt presumeras att kravet på bestyrkande är uppfyllt, kunde tribunalen inte nöja sig med att ställa frågor om de faktiska omständigheterna utan borde ha utrett saken närmare i stället för att enbart hänvisa till avsaknaden av bevisning.
- 52 Om tribunalen hade gett SRB möjlighet att gå närmare in på frågan om huruvida det omtvistade beslutet hade bestyrkts, skulle SRB ha visat att det åberopade ärendebudet hade skapats automatiskt i ARES-systemet och ha tillhandahållit en skärmdump som visade innehållet i detta system vid tidpunkten för undertecknandet samt ha visat att systemet var slutet och säkert.
- 53 Landesbank Baden-Württemberg anser att det saknas fog för detta argument.
- 54 Banken har hävdatt att den processledningsåtgärd och de åtgärder för bevisupptagning som vidtogs i första instans rörde frågan huruvida det omtvistade beslutet har bestyrkts, eftersom föreläggandet att ge in originalet av detta beslut, inklusive dess bilaga, hänför sig till den bestyrkta

versionen av beslutet. SRB, som gav in ett ärendeblad med anledning av dessa åtgärder, borde utan att invänta förhandlingen vid tribunalen ha visat att det fanns ett samband mellan detta ärendeblad och ARES-systemet.

- 55 Tribunalen var under dessa omständigheter inte skyldig att uppmärksamma SRB på frågan om huruvida det omtvistade beslutet hade bestyrkts. I synnerhet hade tribunalen fog för att i förhandlingsrapporten inte ta med ett påstående från Landesbank Baden-Württemberg avseende denna fråga, som framförts i dess yttrande av den 6 november 2019 angående SRB:s svar med anledning av nämnda åtgärder, eftersom detta påstående inte utgjorde en väsentlig del av dess argumentation.

Domstolens bedömning

- 56 Rätten till en rättvis rättegång utgör en grundläggande princip i unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, domarna av den 26 november 2013, *Groupe Gascogne/kommissionen*, C-58/12 P, EU:C:2013:770, punkt 32, och *Gascogne Sack Deutschland/kommissionen*, C-40/12 P, EU:C:2013:768, punkt 28 och där angiven rättspraxis), som numera är stadfast i artikel 47 i stadgan.
- 57 För att de krav som är knutna till rätten till en rättvis rättegång ska vara uppfyllda ska unionsdomstolarna se till att den kontradiktoriska principen iakttas vid förfaranden inför dem, och de ska själva iaktta densamma. Nämnda princip är tillämplig på alla förfaranden som kan utmynna i ett beslut från en unionsinstitution, som på ett märkbart sätt påverkar en persons intressen (dom av den 27 mars 2014, *harmoniseringskontoret/National Lottery Commission*, C-530/12 P, EU:C:2014:186, punkt 53 och där angiven rättspraxis).
- 58 Denna princip gäller till förmån för alla parter i ett mål vid unionsdomstolarna, oavsett rättslig ställning. Unionens byråer, däribland SRB, kan följaktligen också åberopa denna princip när de är parter i ett sådant mål (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 december 2009, *kommissionen/Irland m.fl.*, C-89/08 P, EU:C:2009:742, punkt 53).
- 59 Den kontradiktoriska principen innebär inte endast att varje part i ett mål har rätt att få ta del av de handlingar och yttranden som motparten gett in till rätten och att yttra sig däröver. Därutöver innebär nämnda princip att parterna har rätt att få kännedom om de omständigheter som rätten prövar ex officio och som rätten har för avsikt att grunda sitt avgörande på, samt att yttra sig däröver. För att de krav som är knutna till rätten till en rättvis rättegång ska vara uppfyllda krävs nämligen att parterna har kännedom om och har möjlighet att i ett kontradiktoriskt förfarande diskutera såväl de faktiska som de rättsliga omständigheter som har avgörande betydelse för målets utgång (dom av den 27 mars 2014, *harmoniseringskontoret/National Lottery Commission*, C-530/12 P, EU:C:2014:186, punkt 54 och där angiven rättspraxis).
- 60 För att säkerställa att den kontradiktoriska principen faktiskt iakttas ska unionsdomstolen i förväg uppmana parterna att yttra sig över en grund som den avser att pröva ex officio, varvid parterna ska ges möjlighet att på ett ändamålsenligt och verkningsfullt sätt ta ställning till denna grund, inbegripet, i förekommande fall, genom att till unionsdomstolen inge nödvändig bevisning så att denna kan pröva grunden med fullständig information om denna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 december 2009, *kommissionen/Irland m.fl.*, C-89/08 P, EU:C:2009:742, punkt 57, och dom av den 27 mars 2014, *harmoniseringskontoret/National Lottery Commission*, C-530/12 P, EU:C:2014:186, punkterna 55–59).

- 61 I förevarande fall framgår det av punkterna 35 och 36 i den överklagade domen att tribunalen ex officio prövade grunden avseende avsaknad av bestyrkande av det omtvistade beslutet.
- 62 Det ankom följaktligen på tribunalen att informera parterna om att den avsåg att beakta nämnda grund vid sitt avgörande i målet och att följaktligen uppmana dem att framföra de argument som de ansåg ändamålsenliga, för att den skulle kunna pröva denna grund.
- 63 Det framgår emellertid av lydelsen av det beslut om en åtgärd för processledning och de tre beslut om åtgärder för bevisupptagning som tribunalen antagit dels att dessa beslut inte rörde några frågor som direkt avsåg det förfarande som tillämpats av SRB för att bestyrka det omtvistade beslutet, dels att dessa inte innehöll något som tydde på att tribunalen hade för avsikt att ex officio pröva en grund som avsåg en eventuell avsaknad av bestyrkande av detta beslut, inbegripet av bilagan till beslutet.
- 64 Även om syftet med dessa beslut, såsom Landesbank Baden-Württemberg har påpekat, visserligen var att inhämta uppgifter och handlingar avseende förfarandet för antagande av det omtvistade beslutet, kan det inte rimligen förväntas av SRB att den av samma beslut skulle kunna dra slutsatsen att den just uppmanades att yttra sig över villkoren för bestyrkande av detta beslut.
- 65 Eftersom SRB inte före förhandlingen vid tribunalen har uppmanats att yttra sig över grunden avseende avsaknad av bestyrkande av det omtvistade beslutet, ska det prövas huruvida tribunalen vid denna förhandling gav SRB möjlighet att på ett ändamålsenligt och verkningsfullt sätt ta ställning till denna grund.
- 66 Då bestyrkandet av rättsakter som antagits av en av unionens byråer är avhängigt av tillämpningen av specifika interna förfaranden som byrån har inrättat för detta ändamål, ska grunden avseende avsaknad av bestyrkande av det omtvistade beslutet med nödvändighet bedömas på grundval av den bevisning som SRB har lagt fram beträffande beskaffenheten av dess interna förfaranden och deras tillämpning i förevarande fall.
- 67 Av detta följer att SRB, för att säkerställa att den kontradiktoriska principen iakttas, borde ha uppmanats att framföra argument avseende denna grund, under förhållanden som gjorde det möjligt för den att få fram bevisning avseende bestyrkandet av det omtvistade beslutet och att lägga fram bevisningen för tribunalen. Mot bakgrund av de omständigheter som det erinrats om i punkt 64 ovan kunde det emellertid inte rimligen förväntas att SRB skulle lägga fram sådan bevisning vid förhandlingen vid tribunalen.
- 68 Vidare framgår det varken av den överklagade domen, av protokollet från förhandlingen vid tribunalen eller av bandinspelningen från denna att tribunalen vid förhandlingen tydligt skulle ha informerat SRB om att den hade för avsikt att ex officio pröva en grund avseende avsaknad av bestyrkande av det omtvistade beslutet eller om att det ankom på SRB att diskutera denna grund vid förhandlingen.
- 69 Tribunalen ansåg tvärtom att SRB inte hade rätt att vid förhandlingen i första instans framföra argument eller lägga fram bevisning avseende bestyrkandet av det omtvistade beslutet.

- 70 Trots att det är ostridigt att SRB inte hade tagit ställning i denna fråga i vare sig svaromålet, dupliken eller sitt yttrande med anledning av tribunalens åtgärd för processledning och åtgärder för bevisupptagning, fann tribunalen i punkt 52 i den överklagade domen nämligen att ett argument avseende bestyrkandet av det omtvistade beslutet som SRB hade framfört vid förhandlingen inte kunde tas upp till prövning på grund av att det ansågs vara ett nytt argument.
- 71 Det framgår dessutom av bandinspelningen från förhandlingen vid tribunalen att tribunalen inte accepterade SRB:s erbjudande om att omedelbart lägga fram ytterligare bevisning för att styrka att det omtvistade beslutet hade bestyrkts.
- 72 Den omständigheten att två av tribunalens ledamöter vid förhandlingen ställde flera frågor till SRB angående bestyrkandet av det omtvistade beslutet kan således inte anses vara tillräcklig för att de skyldigheter som åligger tribunalen enligt den kontradiktoriska principen, vilka det erinrats om i punkt 60 ovan, ska vara uppfyllda.
- 73 Det framgår nämligen av punkterna 52 och 53 i den överklagade domen att tribunalen ansåg att kravet på bestyrkande av det omtvistade beslutet inte var uppfyllt, och att den därvid i första hand grundade sig på att SRB:s argument, att en handling som innehöll bilagan till detta beslut fanns tillgänglig i ARES -systemet vid tidpunkten för undertecknandet av det ärendeblad som SRB hänvisat till, inte kunde tas upp till prövning, och i andra hand grundade sig på att SRB inte hade lagt fram någon bevisning som kunde styrka att handlingen i fråga var tillgänglig eller att det fanns ett oupplösligt samband mellan denna handling och ärendebladet.
- 74 SRB har vidare gjort gällande att om tribunalen hade uppmanat nämnden att ta ställning till en grund som togs upp ex officio, avseende avsaknad av bestyrkande av det omtvistade beslutet, skulle nämnden ha lagt fram bevisning om de förhållanden under vilka detta ärendeblad upprättades och om ARES-systemets innehåll och egenskaper.
- 75 Under dessa omständigheter kan det konstateras att om tribunalen faktiskt hade gett SRB möjlighet att lägga fram bevisning avseende bestyrkandet av det omtvistade beslutet, skulle SRB ha kunnat lägga fram en rad bevis som vid första påseendet var relevanta i detta sammanhang. Tribunalen borde vid prövningen av huruvida beslutet bestyrkts följaktligen ha bedömt denna bevisning och kunde således inte nöja sig med att anse att påståendena om ARES-systemets betydelse för detta bestyrkande inte kunde tas upp till prövning eller att det saknades fog för dessa påståenden.
- 76 Den omständigheten att SRB uttalade sig om bestyrkandet av det omtvistade beslutet vid sina muntliga anföranden i tribunalen, och därefter när den besvarade frågor från två av tribunalens ledamöter, kan, mot bakgrund av konstaterandena i punkterna 66–71 ovan, inte påverka denna bedömning, särskilt som SRB inte har hävdatt att den helt saknat möjlighet att framföra några argument avseende detta bestyrkande, utan har hävdatt att den inte har kunnat ge in bevisning härom i första instans.
- 77 Det finns följaktligen fog för den andra delen av den första grunden för överklagandet i mål C-584/20 P och för den tredje delen av den första grunden för överklagandet i mål C-621/20 P. Det är därmed inte nödvändigt att pröva de övriga delarna av dessa grunder.

- 78 Denna slutsats är emellertid inte i sig tillräcklig för att den överklagade domen ska upphävas, eftersom det framgår av punkterna 56, 141 och 143 i den domen att tribunalen för fullständighetens skull prövade den första, den tredje och den sjätte grund som Landesbank Baden-Württemberg hade åberopat i första instans och att den efter denna prövning biföll talan på dessa grunder.

Den femte grunden i mål C-584/20 P och den andra grunden i mål C-621/20 P

Parternas argument

- 79 Genom den femte grunden för överklagandet i mål C-584/20 P och den andra grunden för överklagandet i mål C-621/20 P har kommissionen och SRB, med stöd av Konungariket Spanien, gjort gällande att motiveringen i den överklagade domen inte bara är otillräcklig – såtillvida som tribunalen generellt fann att det fanns fog för den kritik som hade framförts mot flera bestämmelser i delegerad förordning 2015/63, utan att precisera på vilket sätt var och en av dem bidrog till den konstaterade bristen på transparens i metoden för beräkning av förhandsbidragen till SRF – utan även är motstridig, eftersom tribunalen medgett att vissa aspekter av denna beräkningsmetod kan granskas av de som ska betala dessa bidrag och den godtagit att de aktuella uppgifterna är konfidentiella, utan att låta detta få några konsekvenser.
- 80 Klagandena anser vidare att tribunalen i förevarande fall har missbedömt omfattningen av den motiveringsskyldighet som följer av artikel 296 FEUF.
- 81 För det första är det tillräckligt att det av det omtvistade beslutet klart framgår vilken metodik som SRB har använt, det vill säga vilka kriterier som fastställts och skälen till att de tillämpats på det berörda institutet, utan att SRB nödvändigtvis måste kunna kontrollera riktigheten av den beräkning som gjorts på grundval av de finansiella uppgifterna från andra institut.
- 82 SRB har i detta sammanhang framhållit att motiveringsskyldighetens omfattning bör begränsas med hänsyn till den skyldighet att inte lämna ut upplysningar som omfattas av tystnadsplikt som föreskrivs i artikel 339 FEUF, vilken även den utgör en grundläggande princip i unionsrätten.
- 83 För det andra är uppgifterna om ej berörda institut, som använts för att beräkna de totala skulderna inom sektorn och för att jämföra de berörda institutens riskprofiler, inte av avgörande betydelse vid beräkningen av ett visst instituts förhandsbidrag till SRF. Om det skulle visa sig nödvändigt att granska dessa uppgifter, är det enligt SRB möjligt att lämna ut dessa uppgifter till unionsdomstolarna.
- 84 För det tredje finns det, i motsats till vad tribunalen funnit, stöd i domstolens praxis för den begränsning av motiveringsskyldighetens omfattning som föreslagits av kommissionen och SRB.
- 85 Det försäkringssyfte som kännetecknar SRF skiljer sig nämligen från syftet med de äldre skattelikhande förfaranden som var i fråga i de mål som avgjordes genom de domar från domstolen som avses i punkt 122 i den överklagade domen.
- 86 Det är dessutom allmänt erkänt att offentliga myndigheter vid det konkreta utövandet av deras utrymme för skönsmässig bedömning kan beakta konfidentiella uppgifter som den till vilken beslutet riktar sig inte har tillgång till, men som i förekommande fall ska lämnas ut till behöriga

domstolar. Domstolen har således, på områdena för konkurrensrätt, offentlig upphandling, offentlig anställning och antidumpningsåtgärder, slagit fast att de behöriga myndigheterna kan grunda sig på konfidentiella uppgifter som inte lämnats ut.

- 87 SRB har för det fjärde gjort gällande att den beräkningsmetod som föreskrivs i delegerad förordning 2015/63 säkerställer en lämplig nivå av transparens i beräkningen av förhandsbidragen till SRF.
- 88 Unionslagstiftaren har med utövande av sitt utrymme för skönsmässig bedömning infört en metod som syftar till att i förväg fastställa det totala belopp som ska uppbäras av SRB och till att fördela detta belopp på ett rättvist sätt mellan de berörda instituten, vilket förutsätter att det fastställs en preciserad relativ riskprofil för varje institut. Denna metod ska skiljas från det "fullständigt individuella" tillvägagångssätt som vanligen används vid uttag av skatt.
- 89 Den nämnda metoden är uppdelad i sju olika steg. Fyra av dessa grundar sig på individuella uppgifter om varje institut och på gemensamma uppgifter som fastställts av SRB och som denna översänt till instituten, vilket gör det möjligt för varje institut att göra en ny beräkning inte bara av institutets grundläggande årliga bidrag utan även av institutets individuella riskjusteringskoefficient och följaktligen av institutets årliga förhandsbidrag till SRF. Tre av dessa steg grundas på konfidentiella uppgifter om andra institut och leder till fastställandet av gemensamma uppgifter som används på samma sätt för samtliga berörda institut.
- 90 Vad mer specifikt gäller ett instituts riskprofil gäller att de uppgifter som läggs till grund för beräkningen av gemensamma uppgifter som ska användas vid indelningen av instituten i riskgrupper inte lämnas ut. Denna indelning tydliggörs emellertid i en harmoniserad bilaga som gör det möjligt för varje institut att förstå sina relativa värden för varje riskindikator. De uppgifter som SRB publicerar på sin webbplats ger tillgång till ytterligare sammanställda uppgifter och transparensen har för övrigt ökat ytterligare under bidragscyklerna efter 2017 års cykel.
- 91 Landesbank Baden-Württemberg har, med stöd av Fédération bancaire française, anfört att motiveringen i den överklagade domen är tillräcklig för att fastställa att SRB har åsidosatt artikel 296 FEUF, och att de argument som framförts i överklagandena inte kan påverka denna motiverings giltighet.
- 92 För det första framgår det nämligen klart av domstolens praxis att skyldigheten att iaktta skyddet för affärshemligheter inte får leda till att motiveringsskyldigheten förlorar sitt väsentliga innehåll. Det är inte nödvändigt att göra en avvägning mellan kravet på skydd för affärshemligheter och motiveringsskyldigheten, eftersom kommissionen hade möjlighet att välja ett annat beräkningssätt för att undvika att konfidentiella uppgifter användes.
- 93 För det andra kan argumentet att uppgifterna avseende andra institut inte är av avgörande betydelse inte tas upp till prövning, eftersom det inte framförts i första instans. Det saknas under alla omständigheter fog för detta argument, eftersom storleken på Landesbank Baden-Württembergs förhandsbidrag till SRF för år 2017 är beroende av dessa uppgifter.
- 94 För det tredje är analogierna mellan de situationer som är i fråga i förevarande mål och de situationer som domstolen har prövat inom bland annat områdena för konkurrensrätt, offentlig upphandling, offentlig anställning och antidumpningsåtgärder inte relevanta. Det omtvistade beslutet, enligt vilket en mycket betungande avgift ska betalas, kan nämligen inte jämföras med de beslut som var aktuella i de domar från domstolen som klagandena har hänvisat till.

- 95 För det fjärde hade tribunalen fog för att konstatera att det omtvistade beslutet inte var tillräckligt motiverat, eftersom det inte gav Landesbank Baden-Württemberg möjlighet att kontrollera storleken på dess förhandsbidrag till SRF för år 2017. Klagandenas argument mot denna bedömning innebär ett ifrågasättande av tribunalens fastställande av de faktiska omständigheterna och kan därför inte tas upp till prövning.
- 96 Det är för övrigt inte möjligt att rätta det begångna felet i detta mål genom att konfidentiella uppgifter överlämnas till unionsdomstolarna. Motiveringen ska nämligen meddelas samtidigt som det aktuella avgörandet. Dessutom skulle tribunalen, även om den hade haft tillgång till de konfidentiella uppgifter som innehades av SRB, inte själv ha kunnat kontrollera detta belopp, eftersom den inte hade tillgång till det datorprogram som SRB förfogar över och som är nödvändig för detta ändamål.
- 97 För det femte, vad mer specifikt gäller lagenligheten av den beräkningsmetod som fastställs i delegerad förordning 2015/63, uppfyller SRB:s argument inte kraven i artikel 169.2 i domstolens rättegångsregler, eftersom det i argumenten inte anges på vilka punkter den överklagade domen ifrågasätts genom dessa.
- 98 Förekomsten av en målnivå och en högsta andel av denna nivå som kan tas ut varje år innebär under alla omständigheter inte att det är nödvändigt att göra en relativ bedömning av riskprofilen, vilket illustreras av beräkningen av bidrag till finansieringen av det insättningsgarantisystem som införts genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 2014, s. 149).

Domstolens bedömning

- 99 Tribunalen slog i punkterna 141 och 143 i den överklagade domen inte bara fast att SRB hade åsidosatt motiveringsskyldigheten och rätten till ett effektivt domstolsskydd, utan även att artiklarna 4–7 och 9 i delegerad förordning 2015/63 samt bilaga I till denna var rättsstridiga. Tribunalen biföll följaktligen talan på den första, den tredje och den sjätte grund som Landesbank Baden-Württemberg hade åberopat i första instans.
- 100 För det första framgår det av punkterna 97, 103, 109 och 110 i den överklagade domen att tribunalen fann att SRB enligt artikel 296 FEUF var skyldig att i motiveringen av det omtvistade beslutet ange sådana omständigheter som gjorde det möjligt för Landesbank Baden-Württemberg att kontrollera huruvida beräkningen av dess förhandsbidrag till SRF för år 2017 var korrekt, och att SRB inte hade uppfyllt denna skyldighet.
- 101 För att kunna bedöma huruvida det finns fog för den femte grund som åberopats i mål C-584/20 P och den andra grund som åberopats i mål C-621/20 P, ska det fastställas huruvida tribunalen gjorde en korrekt bedömning av omfattningen av SRB:s motiveringsskyldighet.
- 102 Det ska inledningsvis erinras om att det i artikel 296 andra stycket FEUF föreskrivs att unionsinstitutionernas rättsakter ska motiveras och att rätten till god förvaltning, som stadfästs i artikel 41 i stadgan, innebär en skyldighet för unionens institutioner, organ och byråer att motivera sina beslut.
- 103 Motiveringen av ett beslut av en av unionens institutioner, ett av dess organ eller en av dess byråer är av särskild betydelse, eftersom den ger den som berörs av beslutet möjlighet att med kännedom om samtliga omständigheter avgöra huruvida det finns anledning att väcka talan mot beslutet och

gör det möjligt för den behöriga domstolen att utföra sin prövning och således utgör en av förutsättningarna för att den i artikel 47 i stadgan garanterade domstolsprövningen ska vara effektiv (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 november 2017, *LS Customs Services*, C-46/16, EU:C:2017:839, punkt 40, och dom av den 24 november 2020, *Minister van Buitenlandse Zaken*, C-225/19 och C-226/19, EU:C:2020:951, punkt 43 och där angiven rättspraxis).

- 104 Av domstolens praxis framgår även att en sådan motivering ska vara anpassad till den aktuella rättsaktens beskaffenhet och till det sammanhang i vilket rättsakten antagits. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av huruvida en motivering är tillräcklig inte ska ske endast utifrån motiveringens lydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket den ingår och samtliga rättsregler på det aktuella området samt i synnerhet det intresse av att få förklaringar som de vilka rättsakten är riktad till kan ha. En rättsakt som går någon emot ska följaktligen anses vara tillräckligt motiverad om den har tillkommit i ett sammanhang som är känt för den berörda personen och som gör att denna person har möjlighet att förstå innebörden av den åtgärd som vidtas gentemot vederbörande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 mars 2017, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, punkt 122 och där angiven rättspraxis).
- 105 Det ska i detta sammanhang för det första understrykas att det av domstolens praxis inte går att dra slutsatsen att motiveringen av varje beslut av en av unionens institutioner, ett av dess organ eller en av dess byråer genom vilket en privat aktör åläggs att betala ett penningbelopp nödvändigtvis måste innehålla samtliga uppgifter som gör det möjligt för mottagaren att kontrollera att detta belopp har beräknats korrekt.
- 106 Domstolen har visserligen, såsom tribunalen i sak har påpekat i punkt 122 i den överklagade domen, funnit att motiveringen av en exekutionstitel som hänförde sig till en skatteliknande avgift borde innehålla en exakt och detaljerad redogörelse för de olika delarna av den aktuella fordran och att det bara var om en sådan redogörelse förelåg som domstolsprövning kunde ske av ett sådant beslut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 juni 1958, *Meroni/Höga myndigheten*, 9/56, EU:C:1958:7, s. 30 och 31, och dom av den 16 december 1963, *Macchiorlati Dalmis/Höga myndigheten*, 1/63, EU:C:1963:58, s. 636).
- 107 De förhandsbidrag till SRF som fastställdes i det omtvistade beslutet kan emellertid, i motsats till vad tribunalen ansåg i punkt 122 i den överklagade domen, inte likställas med de fordringar som var aktuella i de mål som avgjordes genom de i föregående punkt nämnda domarna från domstolen.
- 108 De fordringarna avsåg nämligen både en skatteliknande avgift och dröjsmålsränta, vars respektive belopp och beräkningsmetod inte kunde utläsas i avsaknad av en exakt och detaljerad redogörelse. I det omtvistade beslutet fastställdes emellertid endast förhandsbidragen till SRF för vart och ett av de berörda instituten, på grundval av de beräkningsregler som i detalj föreskrivs i delegerad förordning 2015/63.
- 109 För det andra är unionens institutioner, organ och byråer i princip skyldiga enligt principen om skydd för affärshemligheter – som är en allmän princip i unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 februari 2008, *Varec*, C-450/06, EU:C:2008:91, punkt 49 och där angiven rättspraxis), vilken bland annat kommit till konkret uttryck i artikel 339 FEUF – att inte avslöja hemliga uppgifter som en privat aktör har lämnat för dennes konkurrenter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juli 2008, *Chronopost och La Poste/UFEX m.fl.*, C-341/06 P och C-342/06 P, EU:C:2008:375, punkt 109).

- 110 För att säkerställa att dessa skyldigheter iakttas har domstolen, på flera områden inom unionsrätten, slagit fast att motiveringen av en rättsakt som går en enskild emot, vilken grundar sig på en bedömning av privata aktörers relativa ställning, i viss mån kan begränsas för att skydda uppgifter om dessa aktörer som omfattas av skyddet för affärshemligheter.
- 111 I synnerhet kan ett beslut av kommissionen, i vilket det fastställs att en åtgärd som påtalats av en klagande inte utgör ett statligt stöd, med hänsyn till skyldigheten att iakttä skyddet för affärshemligheter anses vara tillräckligt motiverat även om det inte innehåller samtliga sifferuppgifter som denna institution grundat sitt resonemang på (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juli 2008, Chronopost och La Poste/UFEX m.fl., C-341/06 P och C-342/06 P, EU:C:2008:375, punkterna 108–111). En icke konfidentiell version av ett sådant beslut är således tillräcklig för att uppfylla den motiveringsskyldighet som åligger nämnda institution, om det av denna version klart och tydligt framgår hur institutionen har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om dessa skäl och så att tribunalen ges möjlighet att utföra sin prövning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 december 2016, Club Hotel Loutraki m.fl./kommissionen, C-131/15 P, EU:C:2016:989, punkt 55).
- 112 På samma sätt gäller att skyldigheten att motivera ett beslut att förkasta en anbudsgivares anbud i ett förfarande för offentlig upphandling inte innebär att anbudsgivaren måste ges fullständig information om innehållet i det anbud som den upphandlande myndigheten har accepterat (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 oktober 2012, Evropaïki Dynamiki/kommissionen, C-629/11 P, ej publicerad, EU:C:2012:617, punkterna 21 och 22). Tillgång till sådan information måste begränsas bland annat för att upprätthålla förtroendet mellan den upphandlande myndigheten och de ekonomiska aktörer som deltar i ett sådant förfarande (se, analogt, dom av den 14 februari 2008, Varec, C-450/06, EU:C:2008:91, punkt 36).
- 113 Förhandsbidragen till SRF har en specifik beskaffenhet, vilken, såsom framgår av skälen 105–107 i direktiv 2014/59 och skäl 41 i förordning nr 806/2014, består i att de i försäkringssyfte ska säkerställa att finanssektorn ger SRM tillräckliga finansiella medel för att den ska kunna fullgöra sina uppgifter, samtidigt som de berörda instituten ges incitament att driva verksamhet enligt en mindre riskfylld modell. Beräkningen av dessa bidrag grundas därför, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 143 i sitt förslag till avgörande, inte på tillämpningen av en avgiftssats på ett avgiftsunderlag, utan grundas, med tillämpning av artiklarna 102 och 103 i direktiv 2014/59 och artiklarna 69 och 70 i förordning nr 806/2014, på fastställandet av en målnivå som ska uppnås genom summan av de nämnda bidragen, vilka ska ha betalats före slutet av år 2023, och därefter på fastställandet av en årlig målnivå vars belopp ska fördelas mellan de institut som är auktoriserade i de medlemsstater som deltar i SRM.
- 114 Den totala målnivån har fastställts till 1 % av summan av de garanterade insättningarna från samtliga dessa institut, och varje instituts grundläggande årliga bidrag ska beräknas i proportion till storleken på institutets skulder (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar, som andel av de sammanlagda skulderna (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar, från alla auktoriserade institut i samtliga dessa medlemsstater. Det framstår mot denna bakgrund som om den princip som genomsyrar metoden för beräkning av förhandsbidragen till SRF, såsom den framgår av direktiv 2014/59 och förordning nr 806/2014, vars giltighet på intet vis har ifrågasatts av Landesbank Baden-Württemberg, förutsätter att SRB använder uppgifter som omfattas av skyddet för affärshemligheter och som inte kan återges i det omtvistade beslutets motivering.

- 115 I detta sammanhang kan domstolen inte godta Landesbank Baden-Württembergs argument att det inte finns någon anledning att göra en avvägning mellan motiveringsskyldigheten och den allmänna principen om skydd för affärshemligheter, som avses i punkt 109 ovan, på grund av att unionslagstiftaren hade kunnat införa en alternativ metod för beräkning av förhandsbidragen till SRF, vilken inte skulle innebära användning av konfidentiella uppgifter.
- 116 Den omständigheten att unionslagstiftaren tidigare hade kunnat välja en alternativ beräkningsmetod påverkar inte fastställandet av motiveringsskyldighetens omfattning i förhållande till principen om skydd för affärshemligheter, när det är fråga om en metod som delvis grundar sig på användning av konfidentiella uppgifter. Då unionslagstiftaren med giltig verkan har valt en sådan metod, förutsätter denna metod emellertid med nödvändighet att det görs en avvägning mellan denna skyldighet och denna princip.
- 117 Det framgår nämligen av domstolens fasta praxis att unionslagstiftaren har ett omfattande utrymme för skönsmässig bedömning vid regleringen av ett område som förutsätter politiska, ekonomiska och socialpolitiska val från lagstiftarens sida och där lagstiftaren måste göra komplicerade bedömningar (dom av den 17 oktober 2013, Billerud Karlsborg och Billerud Skärblacka, C-203/12, EU:C:2013:664, punkt 35 och där angiven rättspraxis).
- 118 Att, såsom tribunalen, anse att motiveringen av det omtvistade beslutet med nödvändighet måste göra det möjligt för Landesbank Baden-Württemberg att kontrollera huruvida beräkningen av dess förhandsbidrag till SRF för år 2017 är korrekt, skulle emellertid med nödvändighet medföra att unionslagstiftaren inte kunde införa en metod för att beräkna detta bidrag som beaktar uppgifter vars konfidentiella karaktär skyddas av unionsrätten och att det omfattande utrymme för skönsmässig bedömning som lagstiftaren måste ha för detta ändamål minskades i alltför hög grad, genom att lagstiftaren bland annat hindrades att välja en metod som är ägnad att säkerställa en dynamisk anpassning av finansieringen av SRF till utvecklingen på finansmarknaden, genom att man tar hänsyn till en komparativ jämförelse av särskilt den finansiella situationen för varje auktoriserat institut i en medlemsstat som deltar i SRF.
- 119 Det ska för övrigt understrykas att även det system för garanti av insättningar som införts genom direktiv 2014/49, till vilket Landesbank Baden-Württemberg har hänvisat för att visa att det var möjligt att utarbeta en alternativ metod för beräkning av förhandsbidrag till SRF, bygger, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 160 i sitt förslag till avgörande, på bidrag som beräknats med hjälp av uppgifter som omfattas av skyddet för de berörda institutens affärshemligheter.
- 120 För det tredje gäller att även om det av det ovan anförda följer att det på grund av logiken i systemet för finansiering av SRF och den beräkningsmetod som unionslagstiftaren har fastställt ska göras en avvägning mellan SRB:s motiveringsskyldighet och SRB:s skyldighet att iaktta skyddet för de berörda institutens affärshemligheter, ska det likväl inte göras en så extensiv tolkning av sistnämnda skyldighet att motiveringsskyldigheten förlorar sitt kärninnehåll (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 december 2016, Club Hotel Loutraki m.fl./kommissionen, C-131/15 P, EU:C:2016:989, punkt 48 och där angiven rättspraxis).
- 121 Det kan emellertid, med avseende på avvägningen mellan motiveringsskyldigheten och principen om skydd för affärshemligheter, inte anses att en motivering av ett beslut, genom vilket en privat aktör åläggs att betala ett penningbelopp, som inte innehåller alla uppgifter som krävs för att med exakthet kunna kontrollera beräkningen av detta penningbelopp med nödvändighet och i samtliga fall medför att motiveringsskyldigheten förlorar sitt kärninnehåll.

- 122 I förevarande fall ska motiveringsskyldigheten anses ha uppfyllts när de institut som ett beslut om fastställande av förhandsbidrag till SRF riktar sig till känner till den beräkningsmetod som använts av SRB och förfogar över tillräckliga uppgifter för att förstå på vilket sätt deras individuella situation har beaktats vid beräkningen av deras förhandsbidrag till SRF, mot bakgrund av situationen för samtliga andra berörda institut, även om de inte ges tillgång till uppgifter som omfattas av skyddet för affärshemligheter.
- 123 I ett sådant fall kan de institut som beslutet riktar sig till nämligen kontrollera huruvida deras förhandsbidrag till SRF har fastställts på ett sätt som är godtyckligt eller som bortser från deras verkliga finansiella situation eller med användning av ej tillförlitliga uppgifter om resten av finanssektorn. De nämnda instituten kan då förstå skälen till beslutet om fastställande av deras förhandsbidrag till SRF och bedöma om det finns skäl att väcka talan mot detta beslut. Det vore därmed överdrivet att kräva att SRB ska tillkännage var och en av de sifferuppgifter som ligger till grund för beräkningen av förhandsbidraget för vart och ett av de berörda instituten (se, analogt, dom av den 1 juli 2008, Chronopost och La Poste/UFEX m.fl., C-341/06 P och C-342/06 P, EU:C:2008:375, punkt 108 och där angiven rättspraxis).
- 124 Tribunalen gjorde sig följaktligen skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkterna 97, 103 och 109 i den överklagade domen, fann att SRB enligt artikel 296 FEUF var skyldig att i motiveringen av det omtvistade beslutet ange uppgifter som gjorde det möjligt för Landesbank Baden-Württemberg att kontrollera huruvida beräkningen av dess förhandsbidrag till SRF för år 2017 var korrekt, och att den omständigheten att vissa av dessa uppgifter var konfidentiella inte kunde utgöra hinder för att fullgöra denna skyldighet.
- 125 Tribunalen kunde således inte lägga en sådan omfattning av motiveringsskyldigheten till grund för sin slutsats, i punkt 110 i den överklagade domen, att SRB hade åsidosatt denna skyldighet.
- 126 För det andra prövade tribunalen, i punkterna 129–140 i den överklagade domen, den invändning om rättsstridighet som Landesbank Baden-Württemberg hade framställt inom ramen för sin sjätte grund i första instans beträffande ett antal bestämmelser i delegerad förordning 2015/63 och bilaga I till denna, varefter tribunalen, i punkt 141 i den överklagade domen, fann att det fanns fog för denna grund.
- 127 Tribunalen fann således att den beräkningsmetod som kommissionen hade fastställt i artiklarna 4–7 och 9 samt i bilaga I till delegerad förordning 2015/63 inte var transparent, åtminstone vad gäller justeringen av förhandsbidragen till SRF i förhållande till de berörda institutens riskprofil, och att denna brist på transparens gjorde att SRB inte kunde uppfylla sin motiveringsskyldighet enligt artikel 296 FEUF.
- 128 Det ska i detta sammanhang, för det första, påpekas att den exakta beräkningsmetod som SRB använt för att fastställa storleken på förhandsbidragen till SRF fastställts i delegerad förordning 2015/63. I synnerhet anges i bilaga I till denna delegerade förordning i detalj de olika stegen i denna beräkningsmetod samt de matematiska formler som SRB ska tillämpa.
- 129 Den nämnda delegerade förordningen utgör således en väsentlig del av det sammanhang i vilket det omtvistade beslutet ingår, vilken, i enlighet med den rättspraxis som det erinrats om i punkt 104 ovan, ska beaktas vid bedömningen av beslutets motivering, i den mån den säkerställer att de som beslutet är riktat till får fullständig information om den beräkningsmetod som använts av SRB.

- 130 Vad, för det andra, mer specifikt gäller den riskjustering av förhandsbidragen till SRF som krävs enligt artikel 103.2 och 103.7 i direktiv 2014/59 och enligt artikel 70.2 i förordning nr 806/2014, kan konstateras att de principer som SRB ska tillämpa i detta sammanhang anges i artiklarna 6–9 i delegerad förordning 2015/63 och mer konkret utvecklas i bilaga I till denna delegerade förordning.
- 131 Justeringen av förhandsbidraget till SRF i förhållande till ett instituts riskprofil grundar sig på en jämförelse mellan institutets exponering för relevanta riskfaktorer och de andra berörda institutens exponering för dessa.
- 132 Av det andra, det tredje och det fjärde steget i metoden för beräkning av förhandsbidrag till SRF, vilka föreskrivs i bilaga I till nämnda delegerade förordning, framgår att denna justering huvudsakligen säkerställs genom att vart och ett av de berörda instituten med avseende på flertalet riskfaktorer hänförs till ett ”intervall”, som omfattar ett antal institut som anses likna varandra på grundval av värdena på råindikatorn för den aktuella riskfaktorn, och genom att de institut som ingår i ett och samma ”intervall” åsätts ett gemensamt värde på den omskalade indikatorn.
- 133 De värden som på detta sätt åsätts varje riskindikator för ett visst institut konsolideras därefter, i samband med det i bilaga I till delegerad förordning 2015/63 föreskrivna femte steget i beräkningen av förhandsbidragen till SRF, i en sammansatt indikator som tar hänsyn till viktningen av de olika riskpelarna.
- 134 Slutligen fastställs, i det sjätte steget i denna beräkning, multiplikatorn för riskjustering, på grundval av en omskalning av den sammansatta indikatorn inom en skala som går från 0,8 till 1,5.
- 135 Av detta följer visserligen att SRB inte kan tillhandahålla ett institut sådana uppgifter som gör det möjligt för den att fullt ut kontrollera att det värde på multiplikatorn för riskjustering som institutet åsatts för beräkningen av dess förhandsbidrag till SRF är korrekt, eftersom en sådan kontroll skulle förutsätta tillgång till uppgifter som omfattas av skyddet för affärshemligheter avseende vart och ett av de andra berörda institutens finansiella situation.
- 136 Det ska emellertid understrykas att det i artikel 88.1 första stycket i förordning nr 806/2014 föreskrivs en möjlighet att lämna ut konfidentiella uppgifter som erhållits av SRB inom ramen för dess verksamhet, om dessa uppgifter kan lämnas ut i sammandrag eller sammanställning, på ett sådant sätt att de berörda instituten inte kan identifieras.
- 137 Inom den ram som fastställs genom delegerad förordning 2015/63 kan SRB således, utan att åsidosätta sin skyldighet att iaktta skyddet för affärshemligheter, lämna ut gränsvärdena för respektive ”intervall” och de indikatorer som hänför sig här till, för att göra det möjligt för det berörda institutet att bland annat förvissa sig om att dess klassificering vid den i bilaga I till denna delegerade förordning fastställda diskretiseringen av indikatorerna faktiskt motsvarar dess finansiella situation, att denna diskretisering har skett på grundval av tillförlitliga uppgifter i enlighet med den metod som fastställts i denna delegerade förordning och att samtliga riskfaktorer som ska beaktas vid tillämpningen av förordning nr 806/2014 och nämnda delegerade förordning faktiskt har beaktats.

- 138 Det ska för det tredje preciseras att de andra stegen i metoden för beräkning av förhandsbidrag till SRF, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 149 i sitt förslag till avgörande, bygger på sammanställda uppgifter från de berörda instituten, vilka kan lämnas ut i sammanställning utan att åsidosätta SRB:s skyldighet att iakttä skyddet för affärshemligheter.
- 139 Mot bakgrund av samtliga dessa omständigheter finner domstolen att delegerad förordning 2015/63 inte på något sätt utgör hinder för SRB:s möjlighet att i sammanställning lämna ut anonymiserade uppgifter som är tillräckliga för att ett institut ska kunna förstå på vilket sätt dess individuella situation har beaktats vid beräkningen av dess förhandsbidrag till SRF, mot bakgrund av situationen för samtliga andra berörda institut.
- 140 Det ska även tilläggas att även om en motivering som grundar sig på ett tillhandahållande av relevanta uppgifter i denna form inte gör det möjligt för varje institut att systematiskt upptäcka ett eventuellt fel som SRB har begått i sin insamling och sammanställning av de aktuella uppgifterna, är den likväl tillräcklig för att ett institut ska kunna förvissa sig om att de uppgifter som det har lämnat till de behöriga myndigheterna har beaktats vid beräkningen av dess förhandsbidrag till SRB, i enlighet med de relevanta unionsbestämmelserna, och för att på grundval av sin allmänna kännedom om finanssektorn kunna upptäcka huruvida ej tillförlitliga eller uppenbart felaktiga uppgifter har använts samt för att avgöra huruvida det finns skäl att väcka talan om ogiltigförklaring av ett beslut av SRB i vilket institutets förhandsbidrag till SRF fastställs.
- 141 Av detta följer att delegerad förordning 2015/63 inte hindrar SRB från att fullgöra sin motiveringsskyldighet, såsom den definierats i punkt 122 ovan, och att den delegerade förordningen gör det möjligt för SRB att ge de berörda instituten tillräckliga uppgifter för att de ska kunna förstå de skäl som ligger till grund för besluten om fastställande av förhandsbidragen till SRF och för att bedöma om talan bör väckas mot dessa beslut.
- 142 Tribunalens bedömning i punkt 141 i den överklagade domen, i vilken den konstaterade att artiklarna 4–7 och 9 i samt bilaga I till delegerad förordning 2015/63 var rättsstridiga, eftersom det åsidosättande av motiveringsskyldigheten som konstaterades i punkt 110 i den domen var en följd av dessa bestämmelser, utgör således en felaktig rättstillämpning.
- 143 För det tredje framgår det av punkterna 127 och 143 i den överklagade domen att tribunalen ansåg att SRB hade åsidosatt rätten till ett effektivt domstolsskydd genom att inte i motiveringen av det omtvistade beslutet lämna uppgifter som gjorde det möjligt för Landesbank Baden-Württemberg att kontrollera huruvida beräkningen av dess förhandsbidrag till SRF för år 2017 var korrekt, och att tribunalens möjlighet att förelägga SRB att inkomma med uppgifter i detta syfte inte kunde säkerställa att denna rätt iakttogs.
- 144 Även om det är nödvändigt att SRB uppfyller sin motiveringsskyldighet för att säkerställa domstolsskyddet för dem som dess beslut riktar sig till, framgår det av det ovan anförda att tribunalens bedömning att SRB i förevarande fall hade åsidosatt denna skyldighet grundar sig på en uppfattning om denna skyldighet som utgör en felaktig rättstillämpning.
- 145 Det framgår dessutom av domstolens praxis att när motiveringen av ett beslut måste begränsas för att säkerställa skyddet för konfidentiella uppgifter som den som fattat beslutet har beaktat, ankommer det på denne, när dessa uppgifter ifrågasätts vid unionsdomstolarna, att under

rättegången bemöta de argument som framförs härom (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juli 2008, Chronopost och La Poste/UFEX m.fl., C-341/06 P och C-342/06 P, EU:C:2008:375, punkt 110).

- 146 För att kunna göra en effektiv domstolsprövning, i enlighet med kraven i artikel 47 i stadgan, får unionsdomstolarna således i förekommande fall begära att SRB inkommer med uppgifter som kan visa att de beräkningar vars riktighet har bestritts vid dem är korrekta, varvid unionsdomstolarna vid behov ska säkerställa att dessa uppgifter förblir konfidentiella (se, analogt, dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkterna 120 och 125).
- 147 I artikel 88.1 andra stycket i förordning nr 806/2014 anges för övrigt att SRB har möjlighet att lämna ut uppgifter som omfattas av kravet på tystnadsplikt när så krävs i samband med rättsliga förfaranden.
- 148 Av det ovan anförda följer att det var efter ett rättsligt felaktigt resonemang som tribunalen i punkt 143 i den överklagade domen fann att det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras på grund av att motiveringsskyldigheten och rätten till ett effektivt domstolsskydd hade åsidosatts och på grund därav biföll talan på den första, den tredje och den sjätte grund som Landesbank Baden-Württemberg hade åberopat i första instans.
- 149 Eftersom det finns fog för den femte grunden i mål C-584/20 P och den andra grunden i mål C-621/20 P, ska den överklagade domen upphävas, utan att det är nödvändigt att pröva den andra, den tredje och den fjärde grunden i mål C-584/20 P.

Talan vid tribunalen

- 150 Enligt artikel 61 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol kan domstolen, om den upphäver tribunalens avgörande, själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande.
- 151 Så är fallet här, då domstolen förfogar över alla uppgifter som är nödvändiga för att kunna avgöra målet.

Huruvida det omtvistade beslutet bestyrkts

- 152 Av domstolens praxis angående kommissionens rättsakter framgår att bestyrkandet av dessa har till syfte att säkerställa rättssäkerheten genom att fastställa den text som kollegiet antagit, vilket gör det möjligt att i händelse av tvist kontrollera att de offentliggjorda eller delgivna texterna helt överensstämmer med den text som antagits. Detta bestyrkande utgör ett väsentligt formkrav vars åsidosättande kan medföra att den berörda rättsakten ogiltigförklaras och åsidosättandet härav kan även provas ex officio av domstolarna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 juni 1994, kommissionen/BASF m.fl., C-137/92 P, EU:C:1994:247, punkterna 75 och 76, och dom av den 6 april 2000, kommissionen/ICI (C-286/95 P, EU:C:2000:188, punkterna 40, 41 och 51).
- 153 Det står i förevarande fall klart att det omtvistade beslutet består dels av själva beslutsdokumentet, dels av en bilaga.

- 154 Det framgår av de uppgifter som SRB har lagt fram vid tribunalen att det förfarande som inrättats inom detta organ för att säkerställa bestyrkandet av ett sådant beslut baserade sig på att beslutsdokumentet och ett ärendeblad undertecknades för hand.
- 155 Bestyrkandet av det omtvistade beslutsdokumentet säkerställs i tillräcklig utsträckning genom att SRB:s ordförande för hand undertecknat detta dokument.
- 156 När det gäller bilagan till det omtvistade beslutet har SRB till tribunalen ingett ett ärendeblad, undertecknat för hand av SRB:s ordförande, som uttryckligen hänvisar till två bifogade handlingar med angivande av ett identifikationsnummer.
- 157 SRB har dessutom till domstolen gett in en skärmdump som hänför sig till ARES-systemets innehåll.
- 158 Det framgår emellertid av denna skärmdump att det nummer som angetts på det ärendeblad som avses i punkt 156 ovan är sparandenumret (*Save number*), vilket i ARES-systemet utgör beteckningen för den akt som motsvarar det omtvistade beslutet.
- 159 Av skärmdumpen kan vidare utläsas att de två bifogade handlingar som nämns i detta ärendeblad är det omtvistade beslutsdokumentet och bilagan till detta beslut.
- 160 Det framgår slutligen av samma skärmdump att den akt som motsvarar det omtvistade beslutet i ARES-systemet skapades och skickades den 11 april 2017, det vill säga samma dag som det omtvistade beslutet antogs.
- 161 Mot bakgrund av dessa omständigheter ska SRB:s påstående att ARES-systemet vid denna tidpunkt innehöll en fil som motsvarade bilagan till det omtvistade beslutet och som ärendebladet hänvisade till, anses vara styrkt.
- 162 Denna bedömning påverkas inte av den omständigheten att den skärmdump som SRB gett in även visar ett registreringsnummer (*Reg. number*), som skiljer sig från sparandenumret, och ett datum för registrering av akten, nämligen den 13 juni 2017, vilka, enligt de obestridda förklaringar som SRB lämnat, hänvisar till avslutandet av det aktuella ärendet.
- 163 Under dessa omständigheter är SRB:s ordförandes egenhändiga underskrift på ärendebladet tillräcklig för att bilagan till det omtvistade beslutet ska anses ha bestyrkts.

Den första grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten

- 164 Landesbank Baden-Württemberg har genom den första grund som den åberopat i första instans gjort gällande att det omtvistade beslutet inte är tillräckligt motiverat, eftersom det inte innehåller en rad relevanta uppgifter, särskilt vad gäller justeringen av dess förhandsbidrag till SRF för år 2017 i förhållande till riskprofilen.
- 165 Det framgår av punkt 122 ovan att motiveringen av det omtvistade beslutet ska säkerställa att Landesbank Baden-Württemberg, mot bakgrund av det sammanhang i vilket beslutet ingår, får tillräckliga uppgifter för att förstå på vilket sätt dess individuella situation beaktades vid beräkningen av dess förhandsbidrag till SRF för år 2017, mot bakgrund av situationen för samtliga andra berörda institut.

- 166 För detta ändamål ankommer det på SRB, såsom konstaterats i punkt 139 ovan, att i sammanställning offentliggöra eller till Landesbank Baden-Württemberg lämna uppgifter om de berörda instituten, vilka använts för att beräkna detta bidrag, i den mån dessa uppgifter kan lämnas ut utan att skyddet för affärshemligheter undergrävs.
- 167 Bland de uppgifter som Landesbank Baden-Württemberg således ska få tillgång till för att denna ska ha tillgång till en tillräcklig motivering av det omtvistade beslutet återfinns bland annat gränsvärdena för varje "intervall" och de indikatorer som hänför sig härtill, som låg till grund för riskjusteringen av Landesbank Baden-Württembergs förhandsbidrag till SRF för år 2017.
- 168 Det står emellertid klart att uppgifterna i det omtvistade beslutet och i den harmoniserade bilagan samt de uppgifter som fanns tillgängliga på SRB:s webbplats vid tidpunkten för det omtvistade beslutet endast omfattade en del av de relevanta uppgifter som SRB hade kunnat lämna utan att undergräva skyddet för affärshemligheter.
- 169 I synnerhet innehöll den harmoniserade bilagan inga uppgifter om gränsvärdena för respektive "intervall" eller värdena på de indikatorer som hänför sig härtill.
- 170 SRB har dessutom vid domstolen angett att den vid tidpunkten för det omtvistade beslutet inte heller hade offentliggjort sådana uppgifter på sin webbplats.
- 171 Av detta följer att det omtvistade beslutet inte är tillräckligt motiverat och att det finns fog för den första grund som Landesbank Baden-Württemberg har åberopat i första instans.
- 172 Det omtvistade beslutet ska följaktligen ogiltigförklaras i den del det avser Landesbank Baden-Württemberg, utan att det är nödvändigt att pröva de övriga grunder som åberopats i första instans.

Huruvida det omtvistade beslutets rättsverkningar ska bestå

- 173 SRB har yrkat att tribunalen ska förordna om att en eventuell ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet inte ska få några verkningar under sex månader efter det att tribunalens dom vunnit laga kraft.
- 174 Enligt artikel 264 andra stycket FEUF ska domstolen, om den anser det nödvändigt, ange vilka verkningar av den ogiltigförklarade rättsakten som ska betraktas som bestående.
- 175 Av domstolens praxis framgår att det av rättssäkerhetsskäl kan vara motiverat att verkningarna av en sådan rättsakt består, särskilt om de omedelbara verkningarna av att rättsakten ogiltigförklarades skulle leda till allvarliga negativa konsekvenser för de personer som berörs och om den angripna rättsaktens lagenlighet inte har ifrågasatts på grund av rättsaktens syfte eller innehåll, utan på grund av bristande befogenhet hos den som antagit denna eller på grund av åsidosättande av väsentliga formföreskrifter (dom av den 7 september 2016, Tyskland/parlamentet och rådet, C-113/14, EU:C:2016:635, punkt 81 och där angiven rättspraxis).
- 176 Även om det omtvistade beslutet i förevarande fall antogs i strid med väsentliga formföreskrifter, har domstolen i förevarande mål däremot inte konstaterat något fel som påverkar denna rättsakts förenlighet med de bestämmelser om beräkningen av förhandsbidrag till SRF som föreskrivs i direktiv 2014/59, förordning nr 806/2014 och delegerad förordning 2015/63.

- 177 Att ogiltigförklara det omtvistade beslutet utan att förordna om att dess verkningar ska bestå till dess att det ersätts av en ny rättsakt skulle kunna inverka menligt på genomförandet av direktiv 2014/59, förordning nr 806/2014 och delegerad förordning 2015/63, vilka utgör en väsentlig del av bankunionen, som bidrar till stabiliteten i euroområdet.
- 178 Under dessa omständigheter ska verkningarna av det omtvistade beslutet, i den del det rör Landesbank Baden-Württemberg, bestå till dess att ett nytt beslut från SRB om fastställande av detta instituts förhandsbidrag till SRF för år 2017 har trätt i kraft, inom en rimlig tidsfrist som inte får överstiga sex månader från den dag då förevarande dom meddelas.

Rättegångskostnader

- 179 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet bifalls och domstolen själv slutligt avgör saken.
- 180 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i dessa ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. I artikel 138.3 i rättegångsreglerna, vilken enligt artikel 184.1 i dessa ska tillämpas i mål om överklagande, föreskrivs att om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter, ska vardera parten bära sina rättegångskostnader. Domstolen får emellertid besluta att en part även ska ersätta en del av den andra partens rättegångskostnader, om det framstår som skäligt med hänsyn till omständigheterna i målet.
- 181 Med hänsyn till att den överklagade domen ska upphävas och att talan i första instans ska bifallas i förevarande fall, finner domstolen dels att kommissionen, SRB och Landesbank Baden-Württemberg ska bära sina rättegångskostnader i målet om överklagande, dels att SRB ska bära sina rättegångskostnader avseende förfarandet i första instans och ersätta Landesbank Baden-Württembergs kostnader avseende detta förfarande.
- 182 Enligt artikel 140.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i dessa ska tillämpas i mål om överklagande, ska medlemsstater och institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. Konungariket Spanien ska följaktligen bära sina rättegångskostnader i målet om överklagande och kommissionen ska, i egenskap av intervenient vid tribunalen, bära sina rättegångskostnader avseende förfarandet i första instans.
- 183 Enligt artikel 140.3 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i dessa ska tillämpas i mål om överklagande, får domstolen besluta att även andra intervenienter än de som nämns i artikel 140.1 och 140.2 ska bära sina rättegångskostnader. I förevarande fall finner domstolen att Fédération bancaire française ska bära sina rättegångskostnader i målet om överklagande.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

- 1) Europeiska unionens tribunals dom av den 23 september 2020, Landesbank Baden-Württemberg/SRB (T-411/17, EU:T:2020:435), upphävs.**
- 2) Det beslut som fattats av den gemensamma resolutionsnämnden (SRB) den 11 april 2017, i verkställande session, angående beräkningen av förhandsbidragen för år 2017 till den gemensamma resolutionsfonden (SRB/ES/SRF/2017/05) ogiltigförklaras i den del det rör Landesbank Baden-Württemberg.**

- 3) Verkningarna av det beslut som fattats av den gemensamma resolutionsnämnden (SRB) den 11 april 2017, i verkställande session, angående beräkningen av förhandsbidragen för år 2017 till den gemensamma resolutionsfonden (SRB/ES/SRF/2017/05) ska, i den del beslutet rör Landesbank Baden-Württemberg, bestå fram till dess att ett nytt beslut från den gemensamma resolutionsnämnden om fastställande av detta instituts förhandsbidrag till den gemensamma resolutionsfonden för år 2017 har trätt i kraft, inom en rimlig tidsfrist som inte får överstiga sex månader från den dag då förevarande dom meddelas.
- 4) Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader avseende förfarandet i första instans och i målet om överklagande.
- 5) Den gemensamma resolutionsnämnden ska bära sina rättegångskostnader avseende förfarandet i första instans och i målet om överklagande samt ersätta Landesbank Baden-Württembergs rättegångskostnader avseende förfarandet i första instans.
- 6) Landesbank Baden-Württemberg, Fédération bancaire française och Konungariket Spanien ska bära sina rättegångskostnader i målet om överklagande.

Underskrifter